

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ע"ר 38281-04-10 רוקח מעבדות בע"מ נ' כהן

בפני כב' השופט משה סובל
המערערת רוקח מעבדות בע"מ

נגד

המשיבה אושרת כהן

חקיקה שאוזכרה:

חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984

ספרות:

א' גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי**פסק דין****א. מבוא**

1. לפניי ערעור שהגישה המערערת על החלטת כב' הרשם משה כהן מיום 12.4.10, לפיה נדחתה בקשתה של המערערת לביטול עיקול זמני אשר הוטל על נכסיה לבקשת המשיבה במעמד צד אחד. בהחלטתו הורה הרשם על הפחתת העיקול עד לסך של 30,000 ₪.
2. בהתאם להחלטתי הוגשו עיקרי טיעון וסיכום טענות בכתב מטעם הצדדים.
3. במסגרת כתבי הטענות שהגישה המשיבה, הוגשה מטעמה בקשה להוספת ראיה בערעור. בהתאם להחלטתי הוגשה תגובתה של המערערת לבקשה.

ב. הרקע

4. המשיבה הגישה תביעה בסדר דין מהיר כנגד המערערת לתשלום סך של 50,000 ₪, בגין פגיעה בפרטיותה, בהתאם לפיצוי הסטטוטורי ללא הוכחת נזק, הקבוע בסעיף 29 א(ב)(1) לחוק הגנת הפרטיות.

5. הרשם הנכבד נעתר לבקשת המשיבה שהוגשה בד ובד עם הגשת התביעה והטיל עיקולים על נכסי המערערת כפי שפורטו בבקשה, במעמד צד אחד.
6. טרם הגישה המערערת בקשתה לביטול העיקול הזמני בפני הרשם, הוגשה על ידה בקשה להמרת עיקולים, במסגרתה נתבקש הרשם להורות על המרת העיקולים כנגד הפקדת סכום התביעה בסך 50,000 ₪, על ידי המערערת. בהחלטתו מיום 3.3.10, אישר הרשם את ההסדר הדיוני אליו הגיעו הצדדים לפיו בכפוף להפקדת סך של 50,000 ₪ בקופת בית המשפט, יוסרו העיקולים שהוטלו על נכסי המערערת.
7. המערערת הגישה בפני הרשם בקשה לביטול העיקולים, ודיון במעמד הצדדים התקיים בפני הרשם ביום 12.4.10, בתומו ניתנה החלטת הרשם לפיה הופחתה הערובה שהפקידה המערערת בקופת בית המשפט לכדי סך של 30,000 ₪.
8. בהחלטתו קבע הרשם כי התקיימו שני התנאים המצטברים להטלתו של עיקול זמני. כפי קביעתו של הרשם הנכבד הציגה המשיבה ראיות מהימנות לכאורה בדבר קיומה של עילת תביעה. באשר לקיומו של יסוד ההכבדה קבע הרשם, כי במקרה דנן יסוד ההכבדה אינו מתבסס על העדר יכולת כלכלית של המערערת אלא על ההכבדה שתהא על ביצועו של פסק הדין. הנימוקים שעמדו בבסיס החלטת הרשם בעניין יסוד ההכבדה על ביצוע פסק הדין, הינם כדלקמן:
- א. המערערת התנהלה בחוסר תום לב לכאורה ביחס למשיבה בכך שלא קיימה את הבטחותיה למשיבה בהסרת הפרסומים וכן בכוונת המערערת להטעיית הציבור בכך שהיא שינתה את השם של המשיבה מאושרת כהן לאושרת לוי.
- ב. לטענת המשיבה מתקיים קושי באיתור המערערת וכי המערערת עצמה פועלת להסתיר את מקומה. נציג המערערת אישר כי המערערת הינה חברת אינטרנט.
- ג. מתצהיר הזמה שהגישה המשיבה עלה כי למערערת חוב פעוט לגבי חנה איסלר אשר לא נפרע עד היום. הרשם הנכבד ציין כי הגשת ערעור על אותו פסק דין המחייבה בתשלום זה אין בו כדי לעכב את ביצוע התשלום. בנוסף לכך, המערערת לא שילמה חוב נוסף לגבי איסלר וזה שולם רק בעקבות ההתפתחות בתיק הנוכחי.
- ד. המשיבה טענה כי המערערת לא שילמה לידיה שכר עבודה, ולא ברור מה הבסיס לאי תשלומה.
- ה. ישנו בסיס לכאורה לטענת המשיבה כי המערערת מבקשת להלך עליה אימים באיומי תביעות ודרישות כדי להניע אותה מהמשך בירור תביעתה.
- ו. וכך מסכם הרשם בעניין זה: **"דרך זו של התנהלות יש בה לכאורה משום פגם בתום הלב של הנתבעת ויש גם בה כדי לבסס את יסוד ההכבדה הנדרש על ידי התובעת"**.

ז. הרשם הוסיף וקבע כי לא נפל פגם בתום ליבה של המשיבה בהגשת בקשתה. כן קבע כי במקרה דנן פועל מאזן הנוחות לטובת המשיבה.

9. החלטה זו היא ההחלטה נשוא הערעור שלפניי.

ג. הבקשה להוספת ראייה בערעור

10. ראשית לכל אתן דעתי לבקשה להוספת ראייה אותה עותרת המשיבה לצרף לדיון בערעור שלפניי.

11. הראייה אותה מבקשת המשיבה לצרף הינה פסק דין שניתן בתביעתה כנגד המערערת בבית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב ביום 31.5.10 (דמ"ר 1995-10). לטענת המשיבה, במסגרת פסק הדין, אשר עותק הימנו צורף על ידה לבקשה, נקבע כי המערערת הלינה את שכרה ולפיכך חויבה לשלם לידיה סך של 2,208 ₪. כפי טענתה, המערערת לא פרעה חובה על פי פסק הדין חרף העובדה שחלף המועד לתשלום כפי שנקבע בו.

12. בתגובה שהוגשה מטעמה עותרת המערערת לדחיית הבקשה לצירוף הראייה. המערערת מלינה על העובדה שהראייה שצירופה מבוקש, צורפה על ידי המשיבה לעיקרי הטענות שהוגשו מטעמה, עוד טרם ניתנה כל החלטה המתירה לעשות כן. המערערת מוסיפה וטוענת כי יש לדחות את הבקשה אף לגופו של עניין, כפי טענתה עוד ביום 27.6.10, שילמה לידיה של המשיבה את הסכום שנפסק על ידי בית הדין האזורי לעבודה בפסק דינו. לתגובת המערערת צורף העתק ההמחאה אשר נשלחה למשיבה. לטענת המערערת אין כל משמעות לעובדה שהתשלום העובר לידי המשיבה באיחור מה. המערערת מוסיפה לציין כי תביעה שכנגד ע"ס 180,000 ₪, אשר הוגשה על ידה כנגד המשיבה תלויה ועומדת בבית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב.

13. לאחר שעיינתי בכתבי הטענות שהגישו הצדדים, ובחנתי טענותיהם מצאתי להיעתר לבקשת המשיבה לצירוף הראייה.

14. תקנה 457(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, קובעת כי: -:

"בעלי הדין בערעור אינם זכאים להביא ראיות נוספות, בין בכתב ובין בעל פה, לפני בית המשפט שלערעור, ואולם... אם בית המשפט שלערעור סבור שכדי לאפשר לו מתן פסק דין, או מכל סיבה חשובה אחרת, דרושה הצגת מסמך או הבאת עד, רשאי בית המשפט שלערעור להתיר הבאת הראיות הנוספות."

15. לפיכך, על פי הכלל הרווח, אין לבעל דין בערעור זכות קנויה להביא ראיות נוספות.

16. מקובל להבחין בין ראיות להוכחת עובדה שאירעה לפני פסק-הדין שעליו מערערים לבין ראיות להוכחת עובדה שאירעה אחריו. (א' גורן סוגיות בסדר דין אזרחי (מהדורה שמינית, התשס"ה-2005) 616). באשר להבאת ראיות להוכחת עובדה שאירעה לפני מתן פסק-הדין עליו מערערים, נקבע שאפשר לעשות כן בתנאי שהמבקש לא ידע אודות הראיות ולא יכול היה לגלותן בשקידה ראויה (ע"א 538/82 נצראל נ' רגואן, פד"י (2) 722, 730). כן נדרש המבקש להגיש ראיות נוספות להוכיח, כי אי הבאת הראיה לפני בית משפט קמא נבעה מסיבות שאינן תלויות בו. קרי, עליו לשכנע את בית המשפט בתום ליבו בעת הגשת הבקשה (ע"א 27/91 קבלו נ' ק' שמעון, עבודות מתכת בע"מ, פד"י מט(1) 450, 458). הגישה הנהוגה בפסיקה היא שלא להתיר את הרצועה יתר על המידה.
17. במקרה שלפניי, מצאתי להתיר למשיבה לצרף פסק דינו של בית הדין לעבודה בתביעתה של המשיבה כנגד המערערת, אשר ניתן ביום 31.5.10, קרי לאחר שניתנה החלטת הרשם נשוא הערעור שלפניי. ברי כי במצב דברים זה לא היה באפשרותה של המשיבה להציג פסק הדין בפני הרשם נכבד עובר למתן החלטתו.
18. אוסיף לציין כי בקשת המשיבה וכן התגובה שהוגשה מטעם המערערת, רק סייעו לי בהשלמת התמונה ובהבנת ההתנהלות בין הצדדים שלפניי.
19. אשר על כן הנני מתיר למשיבה לצרף כראיה מטעמה במסגרת עיקרי הטעון שהגישה בערעור שלפניי, את פסק דינו של בית הדין לעבודה מיום 31.5.10.

ד. דיון והכרעה

20. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים שלפניי, לא מצאתי מקום כי נפל פגם בהחלטתו של הרשם הנכבד, המצדיק התערבותי.
21. החלטת הרשם המלומד בדין יסודה, והודעת הערעור שהוגשה מטעם המערערת אינה אלא חזרה על אותן הטענות שנדונו והוכרעו על ידי הרשם הנכבד.
22. הנני סבור כי החלטת הרשם לפיה הופחת העיקול כדי סך של 30,000 ₪, מהווה בנסיבות העניין, איזון ראוי בין זכויות הצדדים.
23. על המבקש כי יוטל עיקול זמני לעמוד במספר נטלים.
- עפ"י תקנה 362 (א) לתקנות סדר האזרחי התשמ"ד – 1984 (להלן: "התקנות"), יש לשכנע את ביהמ"ש על בסיס ראיות מהימנות לכאורה בקיומה של עילת התובענה.

עפ"י תקנה 374 (ב) לתקנות, רשאי ביהמ"ש להורות על הטלת עיקול זמני אם שוכנע על בסיס ראיות מהימנות לכאורה כי קיים חשש סביר שאי מתן הצו יכביד על ביצוע פסק הדין. שיקולים נוספים אותם ישקול ביהמ"ש עת יחליט בסעד זמני נקבעו בתקנה 362 (ב): הנזק שייגרם למבקש הצו אם לא יינתן הסעד הזמני לעומת הנזק שייגרם למשיב אם יינתן הסעד הזמני.

כן ישקול ביהמ"ש אם הוגשה הבקשה בתום לב ומתן הסעד הזמני צודק וראוי בנסיבות העניין ואינו פוגע במידה העולה על הנדרש.

24. כאמור, לצורך הטלת עיקול זמני במעמד צד אחד די בראיות לכאורה ואין עורכים בדיקה יסודית וממצה של יסודות התביעה.

ואולם בבקשה לביטול עיקול זמני יש לטעת בלב ביהמ"ש ספק בצדקת התביעה, או להעמיד את הנטען בכתב התביעה בספק ניכר כדי להביא לביטול העיקול, גם אם הוטל כדין עפ"י השיקולים המנחים עת מחליט ביהמ"ש להטיל עיקול במעמד צד אחד. אם הצליח הנתבע לעורר ספק בסיכויי התביעה להצליח יש לבטל את צו העיקול ואין לפגוע בזכות הקניין של הנתבע, כאשר קיים ספק כי יצליח התובע בתביעתו.

25. הלכה פסוקה לאחר חקיקתו של חוק יסוד כבוד האדם וחירותו שאין רואים את שני ההליכים: הבקשה להטלת העיקול והבקשה לביטולו של העיקול כהליכים נפרדים אלא כהליך אחד והמשמעות הינה כי על התובע, מבקש העיקול, רובץ נטל השכנוע בכל מרכיבי עילת העיקול הזמני וסדרי הדין בבקשת הביטול הינם כסדרי הדין בבקשה המקורית, כאילו הוזמן המשיב מלכתחילה לדיון בבקשה. ראה בעניין זה ברע"א 8420/96 מרגליות נגד משכן פד"י נא (3) בעמ' 800.

26. סבורני, כי במקרה דנן, הצליחה המשיבה להביא ראיות מהימנות לכאורה המקימות תשתית וסיכוי לתובענה נגד המערערת, כפי שציין נכונה הרשם הנכבד בסעיף 5 להחלטתו, ואין לי אלא להסתפק בהפנייה לדברים. בנקודה זו אוסיף לציין את ההלכה שצוטטה על ידי הרשם הנכבד בהחלטתו לפיה אין מקומן של טענות ההגנה שהעלתה המערערת כנגד התביעה, להתברר במסגרת הבקשה שהגישה המשיבה.

27. מכאן לשאלה השנייה הניצבת בפני, והיא האם הביאה המשיבה ראיות מהימנות לכאורה בדבר החשש להכבדה על ביצוע פסק הדין.

28. הבסיס לקיום יסוד ההכבדה של המשיבה במקרה דנן אינו מבוסס על טענת הברחה או לחילופין על טענה של העדר יכולת כלכלית אלא על התנהלותה של המערערת, הנגועה בחוסר תום לב.

29. המערערת מבקשת לתלות יהבה במסגרת ערעורה על העובדה שבמסגרת בקשתה להמרת העיקולים הופקד על ידה בקופת בית המשפט סכום התביעה בסך 50,000 ₪. ואולם, עובדה זו אינה רלבנטית לצורך הדיון שלפניי שהרי כפי שציין הרשם הנכבד בהחלטתו, יסוד ההכבדה אינו מושתת במקרה זה על העדר יכולת כלכלית.

30. התנהלותה של המערערת, כפי שתוארה בהחלטתו של הרשם הנכבד, מעידה כי התנהלותה של המערערת, לרבות בקיום חיובים המוטלים עליה, נגועה בחוסר תום לב. אוסיף ואציין כי טענתה של המערערת בפני הרשם הנכבד בקשר עם הלנת שכרה של המשיבה ככר אינו יכול לעמוד לה לאחר שכעבר ניתן נגדה פסק הדין. מהראיות שצורפו על ידי המערערת עצמה עולה כי זו אינה ממהרת לקיים חיוביה. כך למשל, מההמחאה שצורפה על ידי המערערת עצמה בצירוף למכתב הנלווה עולה כי המשיבה קיימה חיוביה על פי פסק דינו של בית הדין לעבודה רק ביום 27.6.10 (פסק הדין ניתן כאמור ביום 31.5.10 והתשלום על פיו הוא מיידית), וזאת רק לאחר שהוגשה על ידי המשיבה הבקשה לצירוף ראייה.

31. התנהלותה זו של המערערת, כפי שגם הוצגה על ידי הרשם הנכבד בהחלטתו, מעלה חשש להכבדה בביצועו של פסק הדין שיינתן כנגדה.

32. כפי שכבר ציינתי לעיל, החלטתו של הרשם הנכבד להפחית העיקול לכדי סך של 30,000 ₪, הינה מידתית ומשקפת את האיזון הראוי בין האינטרסים המתנגשים, בנסיבות העניין.

ה. לסיכום

אשר על כן ובהתאם לכל האמור לעיל, הנני קובע כדלקמן:

33. הערעור נדחה בזאת.

34. המערערת תישא בהוצאות המשיבה בערעור בסך 3,000 ₪, בצירוף מע"מ כחוק.

המזכירות תשלח העתק לב"כ הצדדים.

ניתן היום, א' אב תש"ע, 12 יולי 2010, בהעדר הצדדים.

משה טובל 54678313/-

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן